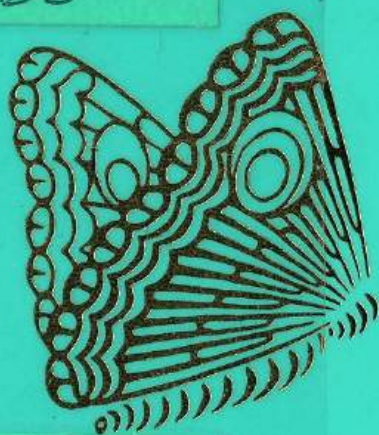

821.111(73)

В 88

С 1215250

ПІД ЗІРКОЮ, ЩО ТАНЦЮЄ

ЛАУРА ВУД

РОЗДІЛ 6

— Беа! — Із дверей вискакує якась фігура та кидається в мої обійми. На якусь мить завмираю, незвична до такого спонтанного вияву емоцій, а потім змикаю свої руки навколо неї в міцних обіймах.

— Геро! — Моя чотирнадцятирічна кузина вивільняється, і світло з відчинених дверей заливає її миле, гарненьке личко, розвернуте так, щоби дивитись угору на мене.

— Повірити не можу, що ти тут! Я така щаслива! — Вона пританцьовує з ноги на ногу, і я раптом почуваюся... бажаною. Це почуття таке незнайоме, що затягує мене, надто велике для мене, щоби до кінця зрозуміти його. Припускаю, я більше звикла почуватися так, наче заважаю. Сковтую та подумки заспокоюю себе. Мабуть, перевтомилася від подорожі.

— Я теж щаслива, — кажу, притягуючи її до себе для ще одних обіймів, притискаючись щокою до її білявих кучерів. — Як ти виросла!

Геро сміється.

— Сподіваюся. Минуло три роки, знаєш. — Я згадую останній раз, коли бачила її на похороні її мами, бліду, змарнілу та малу під усіма тими чорними одежинами, що важко звисали з її тонкої фігурки.

— І це також добре, — продовжує далі моя кузина. — Дивно було б застрягнути з іменем Геро й бути постійно маленькою. Якийсь сором.

А так, тітка Тея була велика фанатка давньогрецького міфу про Геро й Леандера — особливо тієї частини, де двох закоханих карають за їхню «розбещеність» смертю. Ця жінка ніколи не упускала нагоди порадіти з негараздів інших. Я кидаю погляд на свою кузину — її легка доброзичливість просто не могла більше відрізнятись від вдачі її мами.

— Не тримай її там ззовні всю ніч, Геро! — гукає грубуватий, веселий голос, і ми озираємося, дивлячись на двері.

Розвертаюся та іду вперед, щоби привітати свого дядька, прямуючи крізь відчинені двері в добре освітлений передпокій, що змушує мене моргати, поки очі пристосовуються. Приміщення дуже просторе, з високими кам'яними стінами та яскравим плетеним килимком на кам'яній підлозі. Над нами висить велика дерев'яна люстра, наче якесь величезне старе колесо від воза: дотик старовини, хоча прикріплені до нього лампи дзижчать електрикою. Із цієї кімнати ведуть кілька дверей, і мені вже кортить усі їх відчинити

й дослідити, що розташовано за ними. Величезні кам'яні сходи, що бовваніють у передпокої, здіймаються на проліт, а потім розходяться у двох різних напрямках: гладенькі, широкі приступці зміяються в темряву.

Тут холодно, майже така сама температура, як на вулиці. Я розвертаюсь обличчям до дядька та бачу, що він усміхається. Він також здається молодшим, аніж коли я бачила його минулого разу, огряднішим і щасливішим із брутальною рудою бородою. Згадую, що він був трохи тепліший, аніж його крижана дружина (гадаю, навіть брила льоду була б теплішою, ніж тітка Тея). Але я точно не пригадую, щоби він був такий розслаблений і пожмаканий, як зараз. Я бачу його в уяві колишнього, охайного та суворого. Вагаюся, не зовсім упевнена, як його привітати, але перш ніж встигаю вирішити, які слова пасуватимуть, він хапає мене в обійми.

Коли він ослаблює хватку, я переводжу подих. Його гречність дивує, м'яко кажучи. Ми ніколи не були особливо близькими, але його щастя здається щирим. Його погляд стрибає із Геро на мене з якоюсь поблажливою ніжністю, якої я ніколи не бачила на обличчі власного батька. Суплюся і намагаюся зіставити людину переді мною зі стриманою та офіційною фігурою зі спогадів.

— Нарешті батьки відправили тебе сюди, — каже він. — Ця маленька сильфіда давно вже прагнула тебе побачити. — Він жестом показує на босу Геро, що аж світиться, стискаючи своїми теплими пальцями моє зап'ястя, зв'язуючи нас разом.

— Це буде так весело! — каже вона. — Інші будуть дуже раді з тобою познайомитися.

— Інші?

— Беа, ми маємо про стільки всього поговорити. Пам'ятаєш цуценят в амбарі? — Геро смикає мене за руку, ігноруючи моє запитання, її слова течуть так швидко, що зливаються одне з одним. — Мама була така зла, не дозволяючи мені взяти одного, а як вона нас сварила... О, але ти тоді помстилася, чи не так? Пам'ятаєш жабу?

Тут я трохи шаріюся, кидаючи погляд на дядька. У той їхній далекий візит до Ленгтон-Голлу я повела десятирічну Геро подивитися на виводок цуценят, які саме народжувалися — освітній захід, який тітка Тея рішуче не схвалювала. Після тривалих докорів і проповіді про пристойність, я помстилася їй, сунувши в ліжко жабу. Я про це не шкодую, але також не хочу, щоби дядько Лео вважав мене якоюсь порушницею спокою. Мої батьки, мабуть, уже натякали йому на цей факт.

Але дядько Лео лише сміється та простягає руку, щоби скуйовдити мені волосся.

— Ви були парою розбишак, — каже він, зітхаючи. — Тепер, коли ви знову разом, помагай нам Бог.

— О, ми тепер значно старші, — показує ямочки на щоках Геро.

— І значно, значно гірші, — сміливо закінчую я. Тоді ми всі втрьох сміємося, і цей звук відскакує від стін, зігріваючи повітря навколо.

— Бачу, прибула наша гостя, — лунає чийсь голос зі сходів за мною. — І вона вже наповнює цей старий будинок сміхом.

Розвертаюся і відчуваю, як від подиву в мене відвисає щелепа. Там стоїть висока жінка, майже така сама висока, як я, та щедро округла, з довгим, прямим чорним волоссям,

що спускається до талії. На ній декадентське чорне шовкове кімоно, прикрашене червоними квітами, вільно зав'язане поверх червоної шовкової нічної сорочки. Риси обличчя в неї великі та виразні, і лише крихітні павутинки зморшок навколо очей і рота хоч трохи вказують, що вона старша за мене. Вона рухається із якоюсь пристрасною грацією, яку, як я зазвичай чула, приписують великим кішкам.

— А, Філ, кохання мое! — гримить дядько Лео.

— Філомено, це Беа. — Геро витягує мене кількома сходинками вперед. — Філомена з татом одружуються.

Тож це — та сама «респектабельна вдова», яка стримуватиме мою свавільну поведінку. Подумки чую голос батька, і знічев'я знову сміюся. Але справді, якщо взагалі існує повна протилежність «удови з доброю репутацією» в уяві моїх батьків, тоді вона, безумовно, втілена в цій жінці переді мною.

— Вибачте, вибачте, — белькочу, рухаючись до видіння на сходах, намагаючись відновити свої манери. — Я, схоже, завжди сміюся не в ту мить.

Філомена схиляє голову.

— Гадаю, не буває не тієї миті для сміху, — каже вона, і її щедрі губи вигинає усмішка.

— Що ж, дуже рада з вами познайомитися, — видушую, опановуючи себе та простягаючи їй руку.

Але Філомена хитає головою.

— Отакого не треба. — Вона робить крок уперед, притискаючись теплими поцілунками до обох моїх щік, і я вловлюю п'яний аромат амбри та кориці, що йде від її шкіри. — Мені коштувало великих зусиль відучити твого дядька та кузину від цього жахливого англійського

формалізму. Я віддаю перевагу сміху. — Голос у неї низький і музичний, а модуляцію її ідеальної англійської змінює легкий італійський акцент.

— Не лякай дівчину, — каже Лео, стаючи біля неї та беручи її за руку перш ніж притиснути до своїх губ. — Бо вона втече додому, розповідаючи батькам, що ми загрузнули в хаосі без впливу добрих британських манер.

— Фу! — морщить ніс Філомена.

— О ні, не втечу, — швидко кажу. — Якщо чесно, відпочити від добрих британських манер буде просто... чудово.

— От бачиш, Лео, — усміхається йому Філомена. — Беа ідеально сюди впишеться.

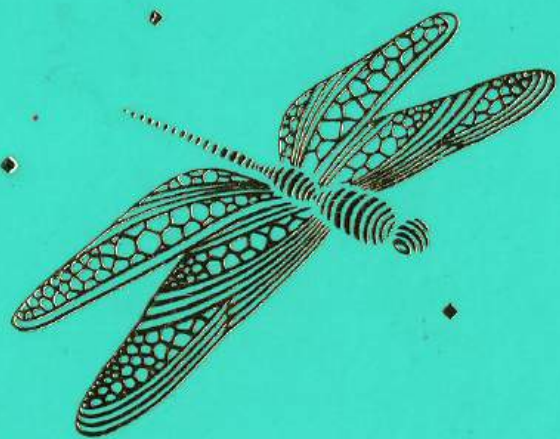
Мені подобається, що вона зве мене Беа, а не Беатрис, використовуючи таке саме лагідне скорочення, як Геро. У неї воно звучить якось інакше, ліниво, протяжне «е-е», що в кінці йде вгору. Удома ніхто не зве мене Беа; там я завжди лише Беатрис. Беа здається якоюсь іншою людиною: новим іменем для цього нового місця.

— Гаразд. — Філомена пробігає по мені очима. — Ця бідна дівчина їхала кілька днів поспіль, а зараз середина ночі. Геро, я знаю, що ти захочеш сама показати Беа її кімнату.

— Звісно! — Геро вихоплює в мене саквояж і починає тягнути його вгору сходами.

І тоді мене накриває виснаження, змушуючи хитатися на ногах. Попри весь захват, думка про ліжко надзвичайно приваблива. Я йду за своєю кузиною, розвертаючись, коли досягаємо верхівки сходів, щоби подивитися назад, униз на передпокій.

Коли це роблю, то шокована побачити дядька Лео з Філоменою, що сплелися у доволі пристрасних обіймах.

1933 рік...

Мальовничі краєвиди Тоскани.

Заміська вілла дядька Лео, куди відсилають юну Беатрис, щоб та набралася трохи лоску й манер. На дівчину тисне перспектива майбутнього заміжжя з кимось, кого, звісно, виберуть батьки. Але дівчина прагне іншого: навчання, подорожей, пригод.

І от кмітлива й трохи незграбна Беатрис із суворого суспільства сірої Англії потрапляє в яскравий світ богеми. І зустрічає Бена, художника, зухвалого й неймовірно вродливого. І відтоді між цією парою дотепників суцільні кпини, глузування й жартики — аж іскри летять. Чи спалахне від них кохання?

Сповнене пустощів літо відцвіте й завершиться, та чи стане воно для Беа початком?

Початком нового власного шляху?

2524 4 175

ISBN 978-617-09-9280-2

9 786170 992802

ranok.com.ua

**БЕРИ
Й ЧИТАЙ**

@readberry_ua

@readberry_ua